

at vælge selv

TRYGHED ER...

At føle sig tryk, hvor man bor og færdes i hverdagen, er vigtigt. Men det er ret forskellige faktorer, der gør os utrygge. Det handler om ikke selv at have valgt det utrygge til - og om ikke at vide, hvordan vi skal afkode det utrygge. Og det kan spænde over alt fra en larmende knallert om aftenen til en nabo fra et andet land.

Af: Louise Skøtt Gadeberg Illustration: Rikke Bisgaard Foto: Kristine Kiilerich

En rundspørge fra Nybolig viste for nylig, at tryghed er det vigtigste parameter for, at vi danskere kan føle os hjemme. Men hvad er tryghed? Og hvad er det mere præcist, der gør os utrygge? Svaret er lige så diffust og divergeret, som vi mennesker er forskellige.

Men fælles for vores utryghed er, at det handler om noget, vi ikke selv har valgt eller har kontrol over – eller noget, der er så anderledes fra os selv, at vi kan have svært ved at afkode, hvordan vi skal håndtere det, forklarer Anders Hede, der er forskningschef i TrygFonden og har forsket i tryghed i vores nabolag.

– Det, der har den største effekt, altså skaber mest frygt, er fx urolige, truende unge, der kører vildt rundt i kvarteret på deres knallerter i villakvarteret om aftenen, hvor det er mørkt. Det scenarie er klart det, flest angiver som meget utrygt.

– Også faktorer som nattelarm, dårlig belysning, graffiti, dårligt vedligeholdte haver, nabouvenskab og skrald i gaderne skaber stor utryghed, viser vores undersøgelser.

Og hvad handler den knallertkørsel så om? spørger han retorisk og svarer selv, at her er tale om en ”ligeglad, hensynsløs handling”. Og den attitude er virkelig noget, der boner ud i undersøgelserne. En tredjedel af alle danskere finder dette scenarie skræmmende.

– Men vi kan blive inde, når det er mørkt, og vi kan låse vores hoveddør, og deri ligger en massiv tryghedsfølelse. Og det er præcis derfor, der er så meget fokus på hjemmerøverier, selvom der begås ganske få. For her mister man kontrollen. Det er meget utrygt og grænseoverskridende for os at blive angrebet i vores tryghedszone. Til sammenligning bliver vi først og fremmest vrede og ikke utrygge, hvis bilen eller cyklen bliver stjålet, siger Anders Hede.

NABOLAG ER STATUSMARKØR

Mange går meget op i, hvor deres bolig ligger – vores nabolag er jo en af vores vigtigste statusmarkører, forklarer Anders Hede.

Folk vil gerne betale for en fin adresse.

Men det gør ikke altid én lykkeligere eller mere tryg.

– TrygFondens tryghedsmålinger viser den sjove effekt, at man ikke som sådan bliver lykkelig eller tryk af at bo i et dyrt område. Der er snarere tale om, at man sammenligner sig med naboerne. Har man lidt mere end dem, så giver det lidt ekstra livskvalitet. Har man en gennemsnitlig indkomst, vil man føle sig mere lykkelig i Udkantsdanmark end i Hellerup.

Og derfor har nogle boligkvarterer et helt uretfærdigt rygte. Mennesker, der ikke bor der, har skræmmende forestillinger om, hvor farligt det nok er at bo der. Men de beboere, der bor der, ved jo, at der i virkeligheden kun sjældent sker noget, forklarer Anders Hede.

– Selv i de allermest udsatte boligområder har et markant flertal af beboerne faktisk god tillid til politiet. Men det dårlige rygte får et selvstændigt liv, selvom det er baseret på myter. Hvis man fx påtænker at købe en bolig i eller tæt på et udsat boligområde, så vil selv de allermest trygge købere ikke byde ret højt, fordi de tænker på, at når de selv skal sælge, vil det være sværere at skaffe købere end andre steder.

TRYGGE NØRREBROBORGERE

Et godt eksempel på dette paradoks er myten om Nørrebro i København.

Mange vil fx være bange for eller utrygge ved at bo på Nørrebro i København, fordi ”man hører så meget”, måske fordi der bor mange forskellige nationaliteter tæt. Men det er ikke sådan, dem, der bor på Nørrebro, har det.

Ifølge Politiets Tryghedsindeks 2016 er Indre Nørrebro i Københavns politikreds fortsat det udsatte boligområde i Danmark, hvor der bor flest trygge borgere, nemlig 81,9 procent. Tager man hele Københavns politikreds er der 86,8 procent af borgerne, der føler sig trygge i nabolaget. Tryghedsprocenten for hele Danmark er 89,1 procent, og det tal har været næsten konstant siden 3013, hvor Rigspolitiet målte tryghedne for første gang.

I 2016 er Bornholms politikreds fortsat det sted i landet, hvor der er flest trygge

Nattelarm, dårlig belysning, graffiti, dårligt vedligeholdte haver og nabouvenskab er nogle af de ting, der gør os utrygge.

borgere (96,7 pct.) Københavns Vestegns Politikreds har færrest trygge borgere, nemlig 81,8 procent.

– Bekymringerne skyldes, at vi har meget forskellige erfaringer med at bo i et broget kvarter. Det eksotiske og fremmedartede er tryk, normal hverdag for mange. Mens det virker uoverskueligt og uforståeligt – og dermed utrygt – på andre. For atter andre er det eksotiske og fremmedartede en del af en historie om, at ens gamle kvarter er ”overtaget af andre”, forklarer Anders Hede.

ULIGHED SKABER MISTILLID

Klaus Rasborg har som lektor ved Institut for Samfundsvidenskab og Erhverv på RUC forsket i frygtkultur, hvad der skal til, før vi bliver utrygge – og trygge, for den sags skyld. Og det handler i høj grad om tillid, mener han.

– Danmark er et af de lande i verden, der ligger øverst på tillidsbarometeret, men der er faktorer, som kan bringe vores store

tillid i fare. Og det er blandt andet øget ulighed og mindre social kontakt mellem forskellige befolkningsgrupper, der puster liv i den tendens til utryghed, der igen giver grobund for intolerance, indleder Rasborg.

For selvom Danmark generelt har været et samfund, hvor vi boligmæssigt blandede os mere med hinanden, så er det ifølge forskeren dokumenteret, at dette er ved at ændre sig, i takt med at uligheden øges.

– Før havde vi også adskilte rigmands- og arbejderkvarterer, men i dag er de gamle arbejderkvarterer i mange byer blevet særdeles attraktive for fx unge, veluddannede førstegangskøbere. På den anden side har vi i dag udsatte boligområder, hvor kriminalitet, hærværk m.m. i en række tilfælde skaber utryghed. Og pointen er, at vi i mindre grad færdes i hinandens kvarterer. Og hvor vi tidligere havde en idé om, hvordan vi skulle forholde os til de andre, de rige eller arbejderne, så ved vi i dag ikke helt, hvem de andre er – måske

Aarhus er den af Danmarks 5 største byer, hvor flest føler sig trygge (92,3 procent) i **København** og **Odense** føler færrest sig trygge (87,3 procent). I **Aalborg** er tryghedsprocenten 89,5 og i **Esbjerg** 88,1. For alle byer gælder, at antallet af trygge borgere er på niveau med 2015.

Kilde: Politiets Tryghedsindeks 2016

Ydre Nørrebro er den af Københavns bydele, hvor flest føler sig utrygge (14 %). Den næstmest utrygge bydel er Bispebjerg (12 %) ifølge kommunens egen tryghedsundersøgelse.

I 2016 er **Bornholms politikreds** fortsat den kreds i Danmark, hvor der er flest trygge borgere. Hele 96,7 procent er trygge i deres nabolag i 2015.

Kilde: *Politiets Tryghedsindeks 2016*

fordi verden er blevet større og diversiteten i samfundet det samme. Og et utrygt samfund opstår alt andet lige, når vi ikke kender og ikke har tillid til hinanden.

Kigger vi på tillid på verdensplan – og sammenligner vi Danmark med fx USA og Sydamerika – så er vi klart mest tillidsfulde, viser undersøgelser. Og måske derfor også et af verdens mest lykkelige lande, argumenterer Rasborg.

– Selvom der i dag er flere utrygge danskere, ligger trygheden generelt stadigvæk på et forholdsvis højt niveau. I Danmark frygter vi mest terror, hvis vi hører om det i nyhederne. Men vi er i virkeligheden langt mere bekymrede for – trods alt – jordnære ting som sundhed, velfærd og integration. Cirka to tredjedele af os er virkelig bekymret for, om der er penge nok til de ældre generationer, om der bliver råd til velfærd, om vi som land er mislykkedes med integrationen af nydanskere, om arbejdsløshed og mangel på politiske løsninger.

Rasborg minder i den forbindelse om

fraværet af fx krig, terror og epidemier i vores del af verden.

– Selv efter terrorangrebet i Krudttønden og ved synagogen i Krystalgade ligger frygten for terror lavt. Kun 11 procent af os frygter et nyt angreb. Men det fylder meget i medierne, som derved kan bidrage til at optrappe frygten. For vi frygter ikke altid det, der er mest farligt. Et asylcenter ved siden af dit barns skole er formentlig markant mindre farligt end den cigaret, du ryger om lidt, eller køreturen til Netto. Vi ved, at 14.000 danskere dør af rygning hvert år. Og jeg oplever ikke nogen, der går i panik over at se én ryge en cigaret på gaden, konkluderer forskeren.

SELVVALGT RISIKO ER TRYGT

Og her er vi inde ved noget meget centralt. Det handler om, hvorvidt de risici vi oplever, er velkendte og selvvalgte – eller fremmede og os påtvunget. Abstrakte trusler, der kommer udefra, som vi ikke selv har valgt, er ofte det, vi er mest bange for.

I de særligt udsatte boligområder

føler 72,4 procent sig trygge i deres nabolag i 2016. Tager vi **hele Danmarks befolkning** under ét, føler 89,1 procent af danskerne sig trygge i deres nabolag. Det er det samme niveau som året før. 6,4 procent af landets borgere føler sig decideret utrygge i deres nabolag – i 2015 var det 5,6 procent.

Kilde: *Politiets Tryghedsindeks, 2016*

– Omvendt kan fx kommunale beslutninger om at placere et asylcenter eller et socialt bosted, lige hvor JEG bor, også gøre os utrygge. For vi vil sikkert få flere indbrud, mere gadeuro, huspriserne vil sikkert falde og det, der er værre, tænker mange nok, eksemplificerer Klaus Rasborg.

Han understreger, at der selvfølgelig ikke går røg af en brand uden ild – og at der jo har været historier om, hvordan unge fra et asylcenter bare gik ind i Netto og tog varerne ned fra hylderne, hvilket jo er et kæmpe kulturclash, der skaber utryghed.

– Men der er også positive historier om, hvordan frygten kan forsvinde, når man får mødt hinanden og opdager, at der er tale om mennesker af kød og blod. Det kan få frygten til at fordufte – også selvom vi ser forskellige ud og lever forskelligt. Men får uvisheden lov at råde, får fantasien frit løb – og det bliver virkeligheden sgu ikke mindre dramatisk af, siger Klaus Rasborg. ▢

Rod og mørke kan skræmme

Gunvor Christensen, SFI (Det Nationale Forskningscenter for Velfærd), har forsket i boligsociale områder og udsatte grupper versus velfærdssamfundet. Hun oplever, at især adfærd, der er anderledes end vores egen måde at agere eller opføre os på, kan skræmme.

– Tre ting er på spil, når vi er utrygge, hvor vi bor. Det handler dels om forskellighed og andres **anderledes adfærd**, dels om vores egen **mangelende evne til at afkode**, hvad adfærden betyder. Er der meget graffiti, smadrede ruder eller efterladte, gamle cykler i et område, kan det virke utrygt, fordi man aldrig selv ville smadre ruder eller male graffiti. Det er svært at afkode for os, at andre agerer sådan. Derfor skaber det enorm utryghed.

– Den sidste ting handler om **mørke og øde områder**. Det kan være enormt skræmmende og utrygt at færdes alene på øde, mørke parkerings- eller fællesarealer. Især hvis der ikke er nogen, der kan se eller opdage det, hvis der skulle ske noget. Følelsen af, at her kan ske alt muligt, uden at nogen

opdager det. Det er skræmmende for mange. Også selvom der ikke eller aldrig sker noget.

Hun tilføjer, at den oplevede kriminalitet og den reelt begåede kriminalitet ofte ikke stemmer overens. At mennesker ofte oplever/frygter, at der sker mere, end der egentlig gør.

– Og det handler om tryghed og manglende evne til at afkode andres adfærd eller situationen rationelt. Men formår man at få vendt den fejlkodning til en mere realistisk vurdering af, om der reelt er noget at være bange for, kan det være en stor kvalitet, fordi man dels er mindre bange, dels kan færdes frit og bo i områder, der kan se upolerede ud på overfladen, men som kan være dejlige boligområder alligevel.

Nordvest i København

Jeg har helt ærligt aldrig nogen sinde følt mig utryg

Paraboler på altanerne, gang i grillningen i parken og alverdens nationaliteter i fuld vigør. Mia Skytte Agerskov er helt og aldeles tryk ved at bo i Københavns nordvestkvarter, midt i den såkaldte visitationszone, hvor hun stort set kun har positive erfaringer med det multietniske naboskab.

Af: **Louise Skøtt Gadeberg** Foto: **Kristine Kiilerich**

Hun har egentlig boet flere steder i det område, der ofte er i medierne for ikke så flatterende hændelser. Området er blevet kaldt alt fra den sorte firkant til storbyens smeltedigel, og det figurerer på listen over ghettoer i Danmark. Først boede Mia Skytte Agerskov på Nørrebro i København i et alment boligbyggeri, i dag er hun flyttet sammen med kæresten i en ejerlejlighed i Nordvest.

Begge områder ligger midt i politiets såkaldte visitationszone, et afgrænset område, hvor "politiet uden en konkret mistanke om, at et strafbart forhold er begået af den pågældende, kan visitere borgere og undersøge tøj og tasker".

Men Mia er helt tryk. Også når datteren Alma Sophia på ni år skal i skole eller vil ud og lege.

”Altså her sker jo ting. For ikke så længe siden kørte vi forbi en kiosk, hvor en ung mand var blevet skudt.

Mia Skytte Agerskov, bor i lejlighed i København NV

FRA JELLING TIL BROGEDE NØRREBRO

På Nørrebro boede Mia Skytte Agerskov i en lejlighed i et af boligselskabet Lejerbos byggerier.

Her bor alverdens forskellige nationaliteter, der er et væld af paraboler på tagene, masser af børn, der leger i gården og på gaden, kvinder med og uden tørklæder, som sidder og taler på alverdens sprog, godt gang i grillene i gården og generelt et leben af mennesker og forskellighed, beskriver hun.

– For mig var det etniske leben trygt. Og selvom vi boede lige på den anden side af det berygtede Mjølner-

parken, så oplevede jeg området som roligt og familievenligt. Der var aldrig ballade. Måske stod der nogle unge fyre i kanten af pladsen, men det var jo også deres kvarter, deres hjem. Og de lavede ikke ballade, mens alle de lokale familier og børn var der.

Mia selv kommer fra Jelling i Jylland. Mere dansk kan det vist ikke blive. Men i hendes opgang på Nørrebro var der kun to danske navne på postkasserne i bunden af opgangen. På de andre stod der bosniske, filippinske, arabiske, pakistanske og mange andre for danskere fremmedartede navne. Og alligevel var det faktisk bare en helt almindelig opgang med hjælpsomt naboskab.

– Det var, som om hele verden var samlet ét sted. Det var ret skønt, og vi havde et ret fantastisk naboskab. Alle hilste, talte sammen, hjalp hinanden, kom forbi med hjemmebag.

Da jeg flyttede ind, fremhævede viceværten, at opgangen og området var videoovervåget, og jeg kan huske, at jeg tænkte – er det så trygt eller utrygt? Men altså, jeg oplevede bare en hjælpsomhed og accept af forskellighed.

HVOR KOMMER DU FRA?

Hun fortæller om naboen Muhammad, der hjalp hende med at hænge ting op på væggene, om hans kones fantastiske kager, og om dengang, hun fik stjålet sin taske fra cykelkurven et andet sted i byen af en knallert, der drønde forbi. Nøgler, pung, alt er i den taske.

Klokken 11 om aftenen ringer Muhammad på og siger, at han er blevet kontakte af en kvinde, der har fundet tasken, og at han selvfølgelig henter den for hende, fordi hun ikke kan forlade sin sovende datter på dengang fem år.

- > **Navn:** Mia Skytte Agerskov, 32
- > **Uddannelse/job:** Antropolog, ansat i Københavns Kommune
- > **Opvokset i:** Jelling ved Vejle
- > **Familie:** Datteren Alma Sophia på ni år, kæresten Rasmus og bonussønnen Mouritz. Parret venter nu deres fælles barn.

Ni-årige Alma Sophia færdes hjemmefra i kvarteret. Når mor sender hende i Netto, sker det med dukkevognen som indkøbskurv.

Mia Skytte Agerskov og familien har købt lejlighed i København NV. De har ingen planer om at flytte fra byen.

– Jeg bliver helt rørt, når jeg fortæller om det. At han uden at tænke over det bare hjalp mig i en situation, der var temmelig desperat, fordi man er meget afhængig af mobil, pung og nøgler. Men han sagde bare, at ”vi jo er naboer, og at vi hjælper hinanden her”.

BAG ET HÅRDKOGT YDRE GEMMER SIG OFTE EN FLINK PERSON

Mia Skytte Agerskov fortæller om betæneligheder ved at melde sin datter ind i en skole, hvor 97 procent af eleverne er tosprogede, om at blive en del af gadebilledet, om at møde alle med respekt og åbenhed. Og om at hilse – og svare åbent på spørgsmål som fx ”hvor er du fra”?

– Og det var bare så komisk at høre min datter helt køligt svare: Jylland.

– Jeg har helt ærligt aldrig nogen sinde følt mig utryg. Heller ikke sent om aftenen. Min oplevelse er, at dem, der ser mest stereotype og hårdkogte ud, ofte er ret flinke, hvis man møder dem som mennesker og ikke stereotyper – med interesse og på lige fod som alle andre. Og den tilgang til andre mennesker vil jeg gerne give videre til min datter. At det handler om, hvem man er som mennesker – ikke hvor man er fra, eller hvordan man ser ud.

Siden Nørrebro-dagene er der kommet en kæreste og en bonussøn ind i Mias liv. Derfor har parret nu valgt at flytte en kilometer væk

fra Ydre Nørrebro til en ejerlejlighed i en anden lige så omdiskuteret bydel, nemlig det såkaldte Nordvest.

Her er også et broget miljø, mange nationaliteter, fancy reklamebureauer og alkoholikere på bænken, en koranskole og en hamam (tyrkisk bad, red.) nede ad gaden. Men Mia føler sig stadig tryk.

– Altså her sker jo ting. For ikke så længe siden kørte vi forbi en kiosk, hvor en ung mand var blevet skudt. Men det er jo så en god anledning til at få en snak med min datter om, hvad der var sket, og at det ikke har noget med hende at gøre, så hun ikke skal være bange, når hun går ned og handler.

Hun understreger, at det at bo i byens pulserende forskellighed ikke er et midlertidigt onde, inden den sammenbragte familie finder sig et parcelhus i forstæderne. For de elsker byen. Her hører de hjemme.

– Tryghed er også her. Selvfølgelig ikke med hovedet under armen. Jeg passer på mig selv og min datter, og jeg gør meget ud af at lære hende, hvordan man gebærder sig i byen. Men man kan ikke pakke sine børn ind i vat, man er nødt til at ruste dem til at kunne stå på egne ben – og det bliver selvfølgelig sat mere på spidsen i en storby, men til gengæld lærer man hele verden at kende. Og man skal passe på med at se verden og dens forskelligheder som noget farligt, også at bo i. For der er faktisk flest søde mennesker og gode oplevelser her. ◻

Kort om Nordvest

> Nordvestkvarteret eller blot **Nordvest** er et område i København, der overvejende er beliggende i den **sydvestlige del af bydelen Bispebjerg**.

Der er ingen officiel definition af området, men der sættes som oftest lighedstegn mellem begrebet og postnummeret 2400 København NV.

> I 2005 var der **44.177 indbyggere** i området.

> Nordvest er **et af Københavns seks udsatte områder**. Der er afsat 60 mio. kr. til områdefornyelsen de kommende fem år.

> Nordvest er Københavns mest udkældte kvarter. Storbyens prygelknabe, der de seneste årtier har fået på puklen for sin tristesse og **høje andel af indvandrere og beboere på overførselsindkomst**. Ofte benyttes **øgenavne som Nordværst, Nordlædervest eller bare Skraldepladsen**, lyder det i en artikel i Politiken.

> Da Bygningskultur Danmark for nogle år siden spurgte københavnere, hvor de helst ville bo, indtog Nordvest pladsen som nummer chok. **Folk sagde pænt nej tak**.

> Ifølge Københavns Tryghedsundersøgelse 2016 **føler 12 procent sig utrygge** i bydelen. I 2009 var tallet 16 procent. **Kriminaliteten i området er faldende**.

> **Folkesundheden** og levealderen i Nordvest er **lav** sammenlignet med andre bydele.

Kilder: www.kk.dk, www.politiken.dk m.fl.

Ishøj, Københavns vestegn

Her er grønt og skønt – og huse der er til at betale

Ishøj Kommune har trods sit blakkede ry og relativt høje koncentration af borgere på overførselsindkomst rigtig mange kvaliteter, mener Nette Kirkegaard, som bor i parcelhus, men lever og handler i den multikulturelle virkelighed ikke mange meter derfra. Alligevel føler hun sig aldrig utryg.

Af: Louise Skøtt Gadeberg Foto: Kristine Kiilerich

> **Navn:** Nette Kirkegaard, 38.

> **Uddannelse:** Cand.mag. i moderne kultur og kulturformidling.

> **Job:** Driver virksomheden RETHINK Sustainability Consultancy, hvor hun rådgiver virksomheder om bæredygtig omstilling.

> **Opvokset i:** Nordjylland. Boet ti år på Nørrebro, inden hun flyttede til Ishøj.

> **Familie:** Bor i parcelhus sammen med kæresten John, en bonussøn på 12 år samt deres fælles søn, Malte, på to år.

Ishøj Kommune bor mennesker fra mange forskellige kulturer tæt op ad hinanden. Boligblokke med forholdsvis høj koncentration af borgere på forskellige former for overførselsindkomster ligger aldrig langt fra de traditionelle parcelhuskvarterer, som man finder ved Ishøj Strand, i Ishøj Landsby og Tranegilde.

Nette Kirkegaard flyttede til Ishøj med sin kæreste i 2012, fordi parret var på jagt efter et hus tæt på natur. Og hun oplever ikke de sociale og kulturelle forskelligheder som noget, der skaber utryghed i hendes hverdag.

– Jeg fatter ikke, at flere ikke vælger at bosætte sig i Ishøj. Her er grønt og skønt, vild natur, hav, strand og skov og huse, der er til at betale, indleder hun og uddyber, hvordan kommunens ringe ry ikke har hold i hendes og mange andre lokales virkelighed.

– Jeg bor i et parcelhuskvarter ved vandet, hvor der bor flest etniske danskere, men her bor også enkelte nydanske familier. Men hver dag går jeg op til stationen for at komme på arbejde, og der går jeg igennem de områder, som mange har hørt om. De socialt belastede områder. Men jeg har helt ærligt aldrig oplevet noget, der har været i nærheden af at gøre mig utryg.

TJEKKEDE KOMMUNEN INDEN FLYTNING

Nette Kirkegaard og kæresten har fået sønnen Malte, efter at de er flyttet til Ishøj. Tætheden boligområderne imellem betyder, at sønnen går i en vuggestue med en højere koncentration af nydanskere end mange andre.

– Vi var ikke upåvirkede af det ry og de kulturelle fordomme, Ishøj var farvet af, inden vi flyttede hertil. Men jeg researchede en del på, hvordan det egentlig gik i kommunen. Og på skolerne og børne- og ungeområdet generelt så det ret fornuftigt ud. Man havde virkelig

fokus på integration og inklusion, og mit indtryk var, at der var styr på det. Faktisk virkede indsatserne i kommunen ret fremme i skoene, husker hun.

For det er noget, man tænker over, når man flytter hen, hvor man uddannelses- og udseendemæssigt er i undertal. Især hvis man planlægger, at ens børn skal vokse op her.

– Og her er mange etniciteter. Men jeg synes faktisk, de mange kulturer er en gave, konstaterer hun.

I sønnens børnehaven har de temadage om forskellige kulturer og lande, og hans hverdag former sig sammen med børn fra bl.a. Pakistan, Indien og Mellemøsten. På den måde ser han hele verden live hver dag. Og de lærer så meget af hinanden og får dermed en styrke ud af diversiteten, forklarer hun.

– Og det synes jeg, er hele pointen med ikke

at isolere sig i en etnisk dansk enklave – at man jo selv er med til at skabe den fælles virkelighed, vi alle er i. Man skal tage ansvar selv og inkludere sig selv i de andres verden – og de andre i ens egen.

FÅ LIGNER MIG I BILKA

Det er ikke sådan, at de aldrig mærker den sociale slagside i kommunen. Eller aldrig oplever eller hører ting, der foregår. Blandt andet fra sønnens barnepige, hvis familie er flyttet fra Irak. Også når de går op i Ishøjcenteret for at handle.

Arkitekterne i 1970'erne var sikkert velmenende, da de forsøgte at bygge en by i et center med bibliotek, svømmehal og politistation samme sted som butikker. Men i dag er det den slags, der forstærker de negative tendenser, der kan være i betonboligområder.

75 procent af Ishøj Kommunes areal er naturområder. Det var bl.a. derfor, at Nette Kirkegaard og hendes familie valgte at købe hus her.

Nette Kirkegaard bor selv i parcelhus, men færdes dagligt i området med betonblokke, når hun skal med toget eller købe ind.

Og forskelligheden og udfordringerne er meget præsent i Nette Kirkegaards hverdag.

– Når jeg handler i Bilka, er der ikke mange, der ligner mig. Det er ikke utrygt, men det er anderledes og også meget fascinerende med de mange forskellige sociale omgangsformer. For eksempel taler mange højt, har et vildere kropssprog, og det kan fylde meget, hvis de er mange samlet. Men de hygger sig jo. Det er jo ikke nødvendigvis negativt, bare fordi jeg ikke er vant til den omgangsprog.

Nette Kirkegaard fortæller om kvinderne, hvoraf nogle bærer tørklæder. Det vil nogle måske finde intimiderende. Men for hende vidner det om, at hun bor i et land, hvor der er plads til at være forskellige – og minder hende om, hvor vigtigt det er for vores lands sammenhængs-

kraft, at vi anerkender og omfavner den forskel.

– Det er naturligt nok, at vi alle søger dem, vi har et

” Vi var ikke upåvirkede af det ry og kulturelle fordomme, Ishøj var farvet af, inden vi flyttede hertil.

Nette Kirkegaard, parcelhusejer Ishøj

kulturelt fællesskab med. Det har vi jo også selv gjort i valget af vores bolig her i Ishøj. Men den virkelighedsbeskrivelse, jeg læser om i medierne eller hører om fra andre, der ikke bor her – eller måske overhovedet har været her – kan jeg ikke kende fra min hverdag. Fordommene punkteres dagligt, når vi holder døren for hinanden på posthuset eller giver kønummeret på apoteket videre, fordi man lige må smutte ud og tale i mobil. Sådanne oplevelser gør mig mere og mere immun over for det forkert fortegnede billede af Ishøj som et sted, hvor ragnarok regerer. Sådan er her slet ikke. Kom selv og se. ▢

Kort om Ishøj Kommune

> I dag bor der omkring **21.000 indbyggere** i kommunen – mod kun 3.000 for bare 30 år siden.

> Ishøj er en kommune med **masser af natur**. Her er både vådområder, strand og skov på mere end 75 procent af arealet.

> En Gallupundersøgelse fra december 2012 viser, at der er **stor modsætning mellem, hvad byens egne borgere synes om Ishøj, og hvad danskerne generelt tænker om byen**.

Danskerne generelt er overvejende negative i deres opfattelse af Ishøj, der mest er kendt for indvandrere, for at være socialt belastet, fattig og med socialt boligbyggeri og ghettoer. Men det er ifølge undersøgelsen ikke tilfældet for dem, der bor der.

> Det generelle omdømme blandt danskerne står i undersøgelsen i skærende kontrast til hitlisten over de forhold, som dem med størst tilknytning til Ishøj forbinder med kommunen. Øverst på listen er **kunstmuseet Arken** og derefter følger på de næste pladser **stranden, havnen**, mange sociale boligområder, mange grønne områder og Ishøj By Center.

> Kigger vi på tal fra **politiets database** over, hvor mange anmeldelser af kriminalitet der var i Ishøj Kommune (1. halvår) i hhv. 2007 og 2016, så er der tale om **en stigning fra 1.842 til 2.102 anmeldelser**.

Kilder: www.lokalavisen.dk, Gallup, www.ishoj.dk, www.politi.dk